

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: Skarżąca

Strona wnosząca o unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego: Fontana Food AB

Uzasadnienie wniosku o unieważnienie prawa do znaku: W uzasadnieniu wniosku o unieważnienie prawa do znaku wskazano podstawy określone w art. 53 ust. 1 lit. a) i art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009

Decyzja Wydziału Unieważnień: Częściowe unieważnienie zakwestionowanego wspólnotowego znaku towarowego

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 53 ust. 1 lit. a) w związku z art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009.

Skarga wniesiona w dniu 5 czerwca 2013 r. — Silicium España Laboratorios przeciwko OHIM — LLR-G5 (LLRG5)

(Sprawa T-306/13)

(2013/C 226/29)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Silicium España Laboratorios, SL (Vila-Seca, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat C. Sueiras Villalobos)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą była również: LLR-G5Ltd (Castlebar, Irlandia)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 7 marca 2013 r. (sprawa R 383/2012-1) w zakresie, w jakim decyzja ta unieważnia prawo do wspólnotowego znaku towarowego nr 3384625 „LLRG5” z powodu używania go w złej wierze;
- utrzymanie w mocy decyzji Wydziału Unieważnień z dnia 20 grudnia 2011 r. w sprawie 4174 C;
- obciążenie OHIM kosztami własnymi oraz kosztami poniesionymi przez Silicium w związku z niniejszym postępowaniem.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie prawa do znaku: słowny znak towarowy „LLRG5” — wspólnotowy znak towarowy nr 3 384 625

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: skarżąca

Strona wnosząca o unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego: druga strona postępowania przed Izłą Odwoławczą

Uzasadnienie wniosku o unieważnienie prawa do znaku: powody określone w art. 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009

Decyzja Wydziału Unieważnień: oddalenie wniosku o unieważnienie prawa do znaku

Decyzja Izby Odwoławczej: uchylenie zaskarżonej decyzji i unieważnienie prawa do znaku

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 52 ust. 1 lit. b) rozporządzenia rady nr 207/2009

Skarga wniesiona w dniu 7 czerwca 2013 r. — Repsol przeciwko OHIM — Argiles (ELECTROLINERA)

(Sprawa T-308/13)

(2013/C 226/30)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Repsol, SA (Madryt, Hiszpania) (przedstawiciele: J. Devaureix i L. Montoya Terán, abogados)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izłą Odwoławczą był również: Josep María Adell Argiles (Madryt, Hiszpania)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności i pozbawienie skutków decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 7 marca 2013 r. w sprawie R 1565/2012-1 i w konsekwencji dopuszczenie do rejestracji wspólnotowego znaku towarowego nr 9 548 884 „ELECTROLINERA” dla towarów i usług z klas 4, 37 i 39, w odniesieniu do których odmówiono rejestracji w zaskarżonej decyzji;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „ELECTROLINERA” dla towarów i usług z klas 4, 35, 37 i 39 — zgłoszenie nr 9 548 884

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Josep María Adell Argiles

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Słowny krajowy znak towarowy „ELECTROLINERA” dla towarów z klas 6, 9 i 12

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Częściowe oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Częściowe uwzględnienie odwołania, częściowe uchylenie decyzji Wydziału Sprzeciwów i odrzucenie w szerszym zakresie zgłoszenia wspólnotowego znaku towarowego

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009

Skarga wniesiona w dniu 7 czerwca 2013 r. — Enosi Mastichoparagogen przeciwko OHIM — Gaba International (ELMA)

(Sprawa T-309/13)

(2013/C 226/31)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Enosi Mastichoparagogen Chiou (Chios, Grecja) (przedstawiciel: adwokat A. Malamis)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Gaba International Holding AG (Hamburg, Niemcy)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej z dnia 26 marca 2013 r. w sprawie R 1539/2012-4;
- nakazanie OHIM i Gaba International Holding AG pokrycia własnych kosztów oraz kosztów poniesionych przez zgłaszającego wspólnotowy znak towarowy (stronę skarżącą)

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Strona skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „ELMA” dla towarów z klasy 5 — międzynarodowa rejestracja wskazująca Wspólnotę Europejską nr 900 845

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w postępowaniu w sprawie sprzeciwu: Gaba International Holding AG

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Słowny wspólnotowy znak towarowy „ELMEX” dla towarów z klas 3, 5 i 21

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009

Skarga wniesiona w dniu 12 czerwca 2013 r. — Republika Portugalska przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa T-314/13)

(2013/C 226/32)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Republika Portugalska (przedstawiciele: L. Inez Fernandes, pełnomocnik, M. Gorjão Henriques i J. da Silva Sampaio, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności art. 1 i 2 decyzji Komisji Europejskiej C(2013) 1870 wersja ostateczna;
- Stwierdzenie, że w niniejszej sprawie nie ma zastosowania rozporządzenie (WE) nr 16/2003 (¹), a konkretnie jego art. 7 z powodu naruszenia istotnych wymogów formalnych, naruszenia rozporządzenia (WE) nr 1164/94 (²), a w każdym razie z powodu naruszenia ogólnych zasad prawnych obowiązujących w porządku prawnym UE;
- Stwierdzenie, że Komisja Europejska ma obowiązek dokonania zapłaty dłużnego salda;
- Pomocniczo:

- a) stwierdzenie przedawnienia roszczenia o zwrot wypłaconych już kwot oraz prawa do zachowania jeszcze nie zapłaconego salda;